Historia

Historia Zespołu Szkół Ponadgimnazjalnych Nr 2 w Piotrkowie Trybunalskim jest nierozerwalnie związana z powstaniem i funkcjonowaniem Fabryki Maszyn Górniczych „Pioma", które przez wiele lat była największym i najbardziej prężnym spośród wszystkich piotrkowskich zakładów produkcyjnych. Chociaż ta sytuacja uległa radykalnej zmianie, obiegowe określenia typu „szkoła piomowska" czy „szkoły górnicze" są nadal czytelne dla większości mieszkańców naszego miasta i regionu.

Długoletni związek szkoły i „Piomy" opierał się zarówno na bliskim sąsiedztwie (budynki szkolne powstawały na terenie należącym kiedyś do fabryki), jak i na ścisłej, harmonijnej współpracy obu instytucji. Warto też pamiętać, że znaczącą część załogi „Piomy" stanowili absolwenci naszej szkoły zawodowej i technikum..

Skromne początki nie zapowiadały, że przyzakładowa szkoła górnicza z czasem przekształci się i rozrośnie w Zespół Szkół Ponadgimnazjalnych – jedną z bardziej znanych placówek oświatowo-wychowawczych Piotrkowa i Ziemi Piotrkowskiej.

*

Społeczno-gospodarczą sytuację powojennej Polski cechował przyspieszony proces industrializacji, powodowany m.in. potrzebą nadrobienia ogromnych strat wojennych (częściowemu lub całkowitemu zniszczeniu uległo 65,3% zakładów przemysłowych działających w kraju do 1939). Kolejne plany odbudowy gospodarczej kraju miały na celu jak największy rozwój przemysłu ciężkiego – realizacja planu sześcioletniego wiązała go nie tylko z dużymi miastami, ale i z prowincją, stymulując intensywny rozwój małych miejscowości.

Tym sposobem i Piotrków Trybunalski powiązany został z przemysłem ciężkim. Usytuowanie Fabryki Maszyn Górniczych na peryferiach 47-tysięcznego wówczas miasta stworzyło wielu osobom szansę na zdobycie ciekawej pracy i, jak się wkrótce okazało, wykształcenia w poszukiwanych zawodach.

W dotychczasowej historii Piotrków nie miał ani bogatej tradycji kształcenia w zawodach związanych z obróbką metali, ani odpowiedniej bazy pracowniczej przemysłu ciężkiego. Kiedy w grudniu 1956, po czteroletnim okresie budowy, przekazano do rozruchu pierwszą część fabryki, pracowało w niej 113 osób. Powstanie i systematyczny rozwój dużego zakładu produkującego dla potrzeb górnictwa było więc dużym wyzwaniem dla miejscowych władz. Zadawano sobie pytanie: w jaki sposób i gdzie wykształcić nowe pokolenie wykwalifikowanych pracowników dla FMG „Pioma"?

Lata 50-te to okres intensywnego rozwoju ilościowego kadry naukowej, szczególnie wyraźny w naukach technicznych. Wdrażaniu reform programowej towarzyszył wzrost (aż o 7%) nakładów państwa na naukę i szkolnictwo wyższe.

Biorąc pod uwagę miejscowe zapotrzebowanie oraz ogólnokrajowe tendencje zmierzające do rozwoju oświaty, ówczesny dyrektor FMG „Pioma" Tadeusz Nowakowski skierował wniosek do

Ministerstwa Górnictwa i Energetyki, a za jego pośrednictwem do Ministerstwa Oświaty, zyskując akceptację na uruchomienie Zasadniczej Szkoły Zawodowej dla Pracujących Fabryki Maszyn Górniczych w Piotrkowie. Na podstawie rozporządzenia Ministra Oświaty w sprawie dokształcania i przygotowania zawodowego młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy, MGiE upoważniło fabrykę do zorganizowania szkoły, a w rok później Kuratorium Okręgu Szkolnego Łódzkiego przekazało tę placówkę pod zarząd i na budżet resortu górnictwa. Od tej pory wszystkie nowe szkoły powstające przy piotrkowskiej FMG podlegały Zarządowi Szkolnictwa Zawodowego MGiE.

Inauguracja roku szkolnego w nowej szkole odbyła się 1 września 1960.

Przez kolejne lata szkoła funkcjonowała jako przyzakładowa, dostosowując profile i specjalności do potrzeb rynku i społeczeństwa.

Na początku lat 90-tych na piotrkowskim rynku pracy drastycznie malało zapotrzebowanie na zawody mechaniczne, rosły natomiast potrzeby w zakresie kształcenia ponadpodstawowego. W tej sytuacji Kurator Oświaty i Wychowania powołał Liceum Ogólnokształcące przy ZSZ PAWK S.A. Uruchomioną 1 września 1991 szkołę nadzorowało i finansowało Kuratorium Oświaty w Piotrkowie, choć faktycznie podlegała dyrekcji Zespołu Szkół Ponadpodstawowych.

l stycznia 1993 szkoły wchodzące w skład Zespołu przestały funkcjonować w strukturach resortu górnictwa. Zgodnie z nowym prawodawstwem oświatowym, przejęło je piotrkowskie Kuratorium Oświaty, nadając całej instytucji nazwę Zespołu Szkół Ponadpodstawowych w Piotrkowie Trybunalskim. Technikum Budowy i Remontu Maszyn Górniczych funkcjonowało odtąd jako Technikum Budowy Maszyn.

Oferta edukacyjna Szkoły ulegała ciągłym zmianom. Powstawały nowe kierunki nauczania i nowe szkoły w obrębie Zespołu. Decyzją Kuratora Oświaty i Wychowania Wiktora Mystkowskiego, 1 września 1991 powstało Liceum Ogólnokształcące. W pierwszym roku szkolnym uruchomiono trzy oddziały klasy pierwszej, a od 1994/1995 zajęcia w liceum odbywały się już na czterech poziomach kształcenia. Liczbę oddziałów i profile kształcenia ustalano corocznie zgodnie z projektem organizacji szkoły.

W grudniu 2001 uchwała piotrkowskiej Rady Miejskiej w sprawie planu sieci publicznych szkół ponadgimnazjalnych zatwierdziła funkcjonowanie:

- Zasadniczej Szkoły Zawodowej Nr 2,
- VI Liceum Ogólnokształcącego,
- II Liceum Profilowanego,
- Technikum Budowy Maszyn,

połączone w lutym 2002 w jeden zakład szkolny o nazwie Zespół Szkół Ponadgimnazjalnych Nr 2.

Szkoła rozwija się nieustannie, chociaż warunki tego rozwoju bywają skomplikowane. W 2006 rozpoczęto kształcenie w zawodach technik mechanik i technik teleinformatyk, a w 2010 – technik pojazdów samochodowych. Uruchamianie nowych kierunków jest – jak zawsze – adekwatne do potrzeb środowiska, w którym Szkoła funkcjonuje. W VI Liceum w 2011 r utworzono klasę integracyjną.